

Politiken modtog i går

58 læserbreve og debatindlæg

7 læserbreve og debatindlæg handlede om Bertel Haarder og medierne

Hvem lytter Birthe Rønn til?

UDVIST TIL GRÆKENLAND

CECILIE BRØNDUM BOESEN
STUD.SCIENT.POL. OG BESTYRELSESMEDELM I CENTER
FOR POSITIV INTEGRATION (CEPI)

I MODSETNING til Sverige, Norge, Storbritannien og en række andre lande fortsætter Danmark med at udsende asylansøgere til Grækenland, hvor forholdene for asylansøgerne af FN betegnes som en humanitær katastrofe.

GRÆKENLAND modtager op mod 80 procent af alle migranter, der kommer til EU og kan ikke længere overkomme at give asylansøgere den behandling, de har krav på. Derfor er en lang række EU-lande nu stoppet helt eller delvis med at tilbageføre asylansøgere til Grækenland, som de normalt ville efter Dublinkonventionen.

På trods af dette mener den danske regering stadig, at det er på sin plads at udsende asylansøgere til Grækenland. Indtil videre har Danmark udsendt mindst 19 asylansøgere i år, heriblandt familier med børn, som med al sandsynlighed er endt på gaden i Grækenland.

Den eneste grund til, at det ikke er lykkedes regeringen at udsende mange flere, er, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har stoppet over 300 udsendelser midlertidigt på grund af henvendelser fra Dansk Flygtningehjælp, der fører asylansøgernes sager.

Organisationen er dog i konstant kapløb med politiet om at finde frem til de asylansøgere, som skal udsendes. Hvis politiet får fat på dem før Dansk Flygtningehjælp, bliver asylansøgerne udsendt. Så sent som i starten af december blev endnu en sendt til Grækenland, fordi Dansk Flygtningehjælp ikke nåede at få kendskab til ham. Hans fremtid er nu meget usikker.

Birthe Rønn forsvarer sig med, at regeringen blot følger Dublinkonventionen. Men regeringen har reelt mulighed for at handle anderledes, for stater kan ifølge konventionen også vælge at behandle asylansøgningerne selv. Det ved juristen Birthe Rønn godt, og hun træffer altså et politisk valg, når hun kun forholder sig til den del af Dublinkonventionen, som tillader Danmark at tilbageføre til Grækenland.

I mens er Birthe Rønn under pres fra Dansk Folkeparti. DF er generelt ikke tilhænger af menneskerettighedsdomstolens indblanding og kritiserer tilmed Dansk Flygtningehjælp for »aktivistisk« påvirkning af domstolen.

DF KRÆVER samtidig, at regeringen skal fremskynde udsendelserne af »afviste« asylansøgere, herunder de ca. 300, der skal sendes til Grækenland, da de ifølge DF koster »for mange penge«. Men hvis regeringen og DF vil mindske antallet af de asylansøgere i Danmark, som ikke kan sendes tilbage til Grækenland, kunne man ligesom England begynde at behandle deres sager. Jo længere de sidder her i et politisk og juridisk vakuum, jo flere penge koster de. Regeringen vælger fortsat at udsende asylansøgere til Grækenland, hvor de ender i fængselslignende centre, i skove og på gaden uden den mindste sikkerhed.

Integrationsministeren vil tilsyneladende hellere føje DF end lytte til advarers fra både Dansk Flygtningehjælp, FN og Røde Kors. Men hun og regeringen kan stadig nå at ændre praksis, stoppe udsendelserne og behandle ansøgningerne selv.

10 tumpede fra regeringens top i 2010

Tendensen har her i 2010 desværre vist, at jo mere magt en minister har, jo mere tumpet bliver der argumenteret. Filosofiprofessor Vincent F. Hendriks giver sit helt personlige bud på årets katastrofer.

POLITISK RETORIK

VINCENT F. HENDRIKS
PROFESSOR I FORMEL FILOSOFI,
KØBENHAVNS UNIVERSITET
OG COLUMBIA UNIVERSITY

HER ER 2010-statusrapporten over, hvor godt medlemmerne af magtens top - ministrene - har klaret sig logisk og argumentationsteoretisk.

I opregningen fra 1-10 går udviklingen fra slem mod værst. Tendensen er desværre, at jo mere magt en minister har, jo mere tumpet bliver der argumenteret.

1) Forsvarsminister Gitte Lillelund Bech (V). JydskeVestkysten bemærkede (16.3.), at den nystartede forsvarsminister ikke havde seneste bulletiner. I et svar til Berlingske Tidende blev det afsløret, hvordan ministeren ikke vidste, at Tønder Kaserne for længst var lukket, og således ville hun heller ikke udstede en garanti for dens bevarelse! En ny minister skal ikke have sat sig ind i alt, men når man selv har været med i beslutningen om at lukke kaserne, kan det undre.

2) Miljøminister (tidligere indenrigs- og socialminister) Karen Ellemann (V). Som nylittråd liberal socialminister ved kalenderrets start forsogte Karen Ellemann sig med at forbyde forældre selv at smøre madpakker til deres institutionsbørn, selvom ordningen var frivillig. Forældre, der ikke havde til sinds at underlægge sig madordningen, kunne så blot holde deres børn hjemme, og, fortsætter hun (12.1.) på TV 2:

»Jeg synes, det er en god idé, at børn skal have mad som en del af kerneydelser i daginstitutionen, og det har jeg tænkt mig at holde fast i.«

Det standpunkt ændrede hun (13.1.). Så var der vindmøllerne i Østerild, og nu er Kemiske Karen kommet, men lad hende ligge.

3) Skatteminister Troels Lund Poulsen (V). Til B.T. (12.7.), netop som Lund Poulsen har overtaget skatteministertaburetten, forklarer han:

»Der ligger guld på gaden og venter på at blive samlet op. Hvis vi skal have et stærkt velfærdssamfund, må alle - rig som fattig - betale.«

Med den selvmodsigende indsigt er det ikke et under, at Kristian Jensen måtte gå over til 'Vild med dans'.

4) Beskæftigelsesminister Inger Støjberg (V). I Information (13.2.) under overskriften 'Jeg er helt ligeglad med, hvad folk vælger - bare de vælger i frihed' forklarer beskæftigelsesministeren:

»Jeg kommer ud af en selvstændighedskultur, kan man sige. Jeg har altid haft helt frie rammer, og det betyder også, at det aldrig har været et spørgsmål for mig, hvor jeg stod politisk. Jeg har grundlæggende altid været Venstre.«

Hvorfor stemmer alle så ikke Venstre, nu hvor man er ligeglad med, hvad folk vælger, »bare de vælger i frihed?« Vælger man i frihed, er man åbenbart determineret til Venstre, som Støjberg forkynder. Determinisme er ikke frihed.

5) Sundhedsminister Bertel Haarder (V). I Berlingske (13.10.) insisterer Haarder på, at rigsrevisor Otbo selv udførte et notat til statsrevisorerne, der bekræfter, at han (Otbo) ikke havde udbedt sig den omstridte rapport. Sundhedsminister Haarder ræsonnerer:

»I sammenfatningen i hans brev skriver han, at »havde jeg været vidende om rapporten i beretningsforløbet, ville jeg have insisteret på at få den udleveret«. Med de ord har han jo bekræftet, at han ikke bad om det.«

Tilsvarende, hvis Skat havde vidst, at der var dokumentation for, at Karl Klump lavede sort arbejde for Søren Smut, så ville de udbede sig dokumentationen.

Da Skat ikke har udbedt sig dokumentationen bekræfter Skat hermed, at Karl Klump ikke laver sort arbejde for Søren Smut! Blandende ræsonnement.

6) Undervisningsminister Tina Ndergaard (V). Ved fremlæggelsen af Pisaundersøgelsen (7.12.) skulle undervisningsministeren redegøre for, hvorledes fagligheden i folkeskolen sikres, nu hvor kommunerne samtidig skulle have mulighed for at etablere skoleklasser, der overstiger det nuværende elevloft på 28. Regnestykket lyder:

»Hvis man sidder 15 elever i en klasse og 16 i klassen ved siden af. Så er der faktisk to lærere til rådighed for de i alt 33 elever, der så må være.«

7) Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech (V). 22.4. går integrationsministeren på Folketingets talerstol og siger:

»Jah, øh, uden at starte med at være polemisk mod dem, der taler om høringsfrister, demokrati og ytringsfrihed, men bare føle mig inspireret, fordi de to ting har selvfølgelig ikke noget med hinanden at gøre.«

Det er ikke tre ting, der ikke har noget med hinanden at gøre, kun to. Frit kan man vælge, om det er høringsfrister og ytringsfrihed, der ikke hører sammen, eller høringsfrister og demokrati, eller demokrati og ytringsfrihed, som ikke har noget med hinanden at gøre.

Tegning: Jørgen Saabye

8) Fødevarerminister Henrik Høegh (V). 23.2. rapporterer Ekstra Bladet, at Høegh hverken er bange for tilsætningsstoffer eller parfume i maden; det må forbrugerne selv være opmærksomme på, og fortsætter:

»Det er vigtigt at være bevidst forbruger og ikke bevidstløs forbruger. Madsminke og tilsætningsstoffer er jo typisk i de meget billige produkter, som netop er billige, fordi de i bund og grund består af rester«. Det var, for fødevarerministeren blev reklamesøjle for SuperBest - en bedrift, han inkasserede en mellemsvar næse for uddelt af statsministeren.

9) Udenrigsminister Lene Espersen (K). Under 'Mailgate' (Pol. 30.9.) forsvarede Espersen sin letsindige omgang med sandheden:

»Hvis du går ned og lytter til, hvordan debatten er i folketingsalen, så vil du opleve, at politikkerne i forbavsende høj

grad ikke svarer på det, de bliver spurgt om«. Når de andre politikere ikke besvarer de spørgsmål, de får stillet, så kan man ikke forvente, at ministeren besvarer de spørgsmål, hun får. Og når alle andre gør noget åndssvagt, så er det både berettiget og acceptabelt, at man selv gør det - også når man er minister og det bliver ulovligt.

10) Statsminister Lars Løkke Rasmussen (V).

I Folketinget (26.6.) forklarer Lars Løkke Rasmussen regeringens skattepolitik: »Så har vi altså valgt at lave et system, hvor man skal aflevere lidt mindre, end man gjorde før. Det er det, vi har valgt, og det fører selvfølgelig til at, øhhh, dem, der tjener mere og afleverer meget og nu afleverer lidt mindre, ja, de afleverer så mere mindre end dem, der tjener lidt mindre og afleverer mindre, men altså så afleverer mindre mindre...«

Ingen forklaring påkrævet - den skulle være klar for enhver. Her er tale om en statsminister, et statsoverhoved, en vært, der ved COP15 sidste år ved denne tid på engelsk bekendtgør »I know, I'm banging the table« og senere fortsætter til FN-forsamlingen »... I'm not familiar with the regulations in this system...«.

En forklaring/oversættelse af Løkke Rasmussens ubehjælpssomme skoleengelsk er på sin plads: »Jeg ved godt, at jeg knæpper bordet«, og selvom jeg er mødeleder her ved FN-topmødet, så »... er jeg ikke fortrolig med reglerne i dette system!«

SENEST (15.12.) er statsministeren angiveligt i færd med at »bide sig selv i tungen«, da han ikke kan dokumentere en påstand om, at S-ministre betalte sig fra ventelister på hospitaler. Så er det godt, at andre ministre og embedsværket kan dokumentere påstanden om, at han selv har betalt sig fra det. Suk!

Forbyd kommuners erhvervsstøtte til professionel idræt

KOMMUNER OG IDRÆT

SVEN-ÅGE WESTPHALEN
CAND.SCIENT.ADM.

KAN MAN forestille sig Herning Kommune være sponsor for Bjarne Riis eller Slagelse Kommune sponsorerer en lokal håndværkers værksteder eller betale lønninger for en-to personer i Bilka? Nej vel?

HVORFOR er det så i orden, at Viborg Kommune sponsorerer Viborg Håndboldklub og Aalborg Kommune sponsorerer fire professionelle idrætsklubber? Ud af 21 fuldtidsprofessionelle klubber i de to håndboldligaer bliver 12 af dem sponsoreret af den/de kommuner, de er beliggende i.

Her er kun medregnet de klubber, hvor kommunen åbent er sponsor. Antallet af kommunalt støttede professionelle klubber vil være langt større, hvis den skjulte sponsorstøtte bliver medregnet.

Der er tale om simpel erhvervsstøtte til private virksomheder, der tilfældigvis sælger produkter inden for sportsverden. Virksomheder, som ofte også modtager massiv indirekte støtte fra kommunerne i form af billige eller gratis træningsfaciliteter.

Fleire klubber, f.eks. fodboldklubben OB i Odense, har endvidere rådighed over

stadion til andre indtægtsdækkende aktiviteter som f.eks. musikarrangementer, uden at de skal betale en rimelig leje for anlæggene. Oven i det hele kan klubberne via forskerbeskatningsordningen få udenlandske spillere til landet, der kun skal betale en bruttoskat på 26 procent i fem år.

Man skal ikke underkende værdien af en topklub for et lokalt område, men urimeligheden i den kommunale støtte til

»Det må være underligt for ganske almindelige borgere at se, hvordan kommunerne fyrer medarbejdere i ældreboliger og nedlægger skoler og samtidig sponsorerer professionelle idrætsudøvere

erhvervsvirksomheder inden for sport har flere dimensioner.

For det første findes der erhvervsvirksomheder inden for idræt og bevægelse, som ikke modtager kommunal støtte, primært fitnesscentre og oplevelseskonsulentfirmaer, men også professionelle idrætsklubber, der har valgt - eller ikke har haft valget! - at leve uden kommunale støttekroner.

Der er således tale om ulige erhvervs- og konkurrencebetingelser.

For det andet er det unfair over for eliteidrætsudøvere inden for idrætsgrene, hvor der ikke er samme lukrative markedsforhold, der muliggør professionel erhvervsvirksomhed. De træner lige så meget eller mere, f.eks. inden for svømning, atletik, brydning mv., men må nøjes med Team Danmarks generelle støtte til de respektive forbund og, i de færreste tilfælde, direkte støtte til enkeltpersoner.

FOR DET tredje må det være underligt for ganske almindelige borgere at se, hvordan kommunerne fyrer medarbejdere i ældreboliger og nedlægger skoler og samtidig sponsorerer professionelle idrætsudøvere. Det nærmer sig brød og skuespil for folket, så man glemmer den kummerlige hverdag!

Det siges ofte, at det kan være sund fornuft for kommunerne, idet de for små penge får stor reklameværdi. Man kan stille spørgsmålstegn ved, om en kommune overhovedet har behov for denne type generel markedsføring.

Marketingfolk og såkaldte sportsøkonomer er hurtige til at tale om den massive værdi, hvormed en topklub kan brande en kommune. En branding, som er millioner værd, ifølge eksperterne. Vir-

keligheden er, at den konkrete værdi bortset fra brød og skuespil for folket - er højst tvivlsom.

Værdien af en sponsoraftale finder marketingfolk nemlig ved at opføre, hvor mange reklamekroner en kommune skulle have købt for at få samme eksponering i medierne, som de får ved at have kommunelogoet på f.eks. en håndboldspillers trøje.

DENNE BEREGNING overser bekvemt, at der alene er tale om en værdiberegning på omkostningssiden, dvs. hvor meget omkostningen ellers ville have været for en tilsvarende eksponering. Det siger ikke noget om værdien på indtægtssiden, dvs. hvad kommunen får ud af denne eksponering.

Skal en sponsoraftale have en værdi for en kommune, skal det være i form af enten direkte indtægter, f.eks. øget tiltrækning af virksomheder eller attraktive familier; sparede udgifter, f.eks. ved øget sundhed, mindsket sygdom, mindre kriminalitet blandt unge på grund af rollemodeller mv.; øvrige indtægter, f.eks. øget tiltrækning af andre sportsarrangementer eller øget handel i kommunen som følge af sportsturister mv.

Sportsøkonomer taler meget, men har endnu ikke dokumenteret, hvad kom-

munerne bag de store og flotte ord egentlig får ud af at sponsorerer professionelle idrætsklubber. De har kort sagt aldrig besvaret spørgsmålet: Hvorfor kan det betale sig for kommuner at give mere eller mindre skjult erhvervsstøtte til professionelle idrætsklubber?

I en nylig tale til en forsamling i Slagelse fastslog Troels Troelsen, professor på CBS, igen, igen den enorme betydning, som Anja Andersens ophold i den lokale håndboldklub har haft for Slagelse Kommune. En branding, påstår Troels Troelsen, hvis værdi rækker mange år ud i fremtiden.

Men ganske som i 'Kejserens nye klæder' er der ingen dokumentation for de fremførte påstande. Der er tale om luftig tale, som ikke burde få lov til at svæve frit i luften. Et er, at marketingfolk bliver ved med at komme med udokumenterede påstande, men man kunne måske nok forvente sig noget mere af forskere.

MEN IDRÆTTENS Analyseinstitut har ikke kendskab til konkrete undersøgelser, der systematisk har afdækket, om kommunal støtte til erhvervsvirksomheder inden for sportens verden har et positivt afkast. Det følger heraf, at man så heller ikke kan sige noget konkret om, hvorvidt denne støtte har et negativt afkast.

Lægges såvel den direkte som indirekte kommunale støtte til professionelle idrætsklubber sammen, er der tale om en uhørt erhvervsstøtte, der ville være ulovlig i enhver anden sammenhæng end netop i sportens verden. En kommunal støtte via skattekroner, der er med til at fastholde endog meget lukrative lønninger til danske og udenlandske professionelle idrætsudøvere.

HVIS DISSE penge enten blev brugt i det frivillige foreningsliv eller - alternativt - til at forbedre den kommunale økonomi generelt, vil det, er det min påstand, have større positiv effekt for kommunen - enten kommunens borgere eller kommunens økonomi.

Men alt for mange lokalpolitikere lader sig tilsyneladende forblænde af luftig snak fra professionelle blændsnakkere om at tænke stort og visionært og idrætsklubber som lokalt erhvervslokomotiv.

Det er ikke mindst i den nuværende nedgangskonjunktur svært at finde argumenter for, at skattekroner skal gå til at sponsorerer private firmaer, hvis eneste forskel fra andre firmaer er, at de eksisterer inden for sportens verden.

Det skal stoppes. Og hvis kommunerne ikke selv kan finde ud af det, bør Folketinget tage affære.